

сичките, защото виждамъ истината, лъжа сичките и имамъ право да са смѣя надъ сичките. Въ Римъ е останало вече малко благородно и високо: — азъ захващамъ да сжекамъ шпионите единъ противъ други, — азъ ща да отпусна юздата на своята властъ, ща да дамъ на римляните да ходишатъ свободно, ща захвана да покровителствамъ литературата, любовта камъ истината, за това, за да са яватъ изново хора, а не безсмисленни скотове, затова, за да имамъ изново кого да истрѣблявамъ. Това е — ловъ... Но да са захванемъ за работа, Сеянъ. Какво ново има!

Сеянъ.

Въ сенатътъ е произлѣзло едно твърде любопитно дѣло. То са представлява на твоето окончателно рѣшение. Сенаторите чакатъ въ дворецътъ. Работата са е захванала по поводътъ на Кремуция Корда.

Тиверий.

А! по поводътъ на историкътъ, за когото ми говореше ти. Той е човѣкъ благороденъ, и, слѣдователно, мой недоброжелатель. Е какво?

Сеянъ.

Той, както ти е извѣстно, цезарю, е написалъ Анналите.

Тиверий.

И е расхвалилъ въ тѣхъ римската република.

Сеянъ.

Расхвалилъ е Брута и е нарѣкалъ Кассия послѣденъ отъ римляните.

Тиверий.

Само това едно му не позволява да живѣе на воля. Но това, струваше ми са, е недостатъчно, за